

»JEG fører blinde ad ukendt Vej, leder dem ad ukendte Stier, gør Mørket foran dem til Lys og Bakkelandet til Slette. Det er de Ting, JEG gør, og dem går JEG ikke fra.« (Esaj. 42,16)

Velsignet bønnevagt

Hvor er det dog vigtigt at gå ind i sit kammer og skjule sig en liden tid! Hvor er det vigtigt at blive stille for Gud! Hvordan skulle vi ellers blive bevaret fra tidsånden – hvordan skulle vi ellers lære Guds tanker og veje at kende?

Bibelen taler om *Guds fortrolighed* – noget større kan ikke tænkes, end at Gud vil vise mig fortrolighed og åbne sit hjerte for mig. Men hvor skal det ske uden i lønkammerets ensomhed med Ham alene?

Der løbes storm imod menneskene i vore dage. Verden bombarderer os med alt sit fra morgen til aften, og den antikristelige ånd lægger sig tungt over vort samfund. Hvor godt, at vi kan trække os tilbage i ensomheden hos Herren og udøse vort hjerte for Ham! Hvordan skulle vort åndelige liv ellers vokse i styrke og indsig?

Hvordan skulle vi ellers være til virkelig gavn for vort folk? Det er i lønkammeret, den afgørende kamp udkæmpes. Her kæmper vi for vor egen sjæls evige vel såvel som for alle dem, der er udenfor.

Lønkammeret kan være mange steder. Det må først og fremmest være i dit eget hjerte, så du altid kan »trække dig derind« og løfte dine øjne til Himmelen, hvor du end er. Så er bønnen ikke en pligt, der er begrænset til bestemte tidspunkter, men en uafsladelig forret! Når du så på bestemte tider samler dig til bøn i et kammer, er det i harmoni med hele dit liv, der er båret af takkens og bønnens hellige Ånd.

Hver dag er da en dag i Guds fortrolige samfund, så vi følger hans råd, hans veje.

Vi lever jo i frafaldets og forførelser-

nes tid og er måske på vej ind i forfølgelsesens tid. Menighedslivet synker mangfoldige steder. Det hellige og herlige evangelium forladiges. Vi har svært ved at forblive sandheden tro i kærlighed, svært ved at sige JA og NEJ, som Gud vil det. Vi har også svært ved ikke at blive lunkne. Vi lader let hænderne synke.

Vi vil her ved det nye års begyndelse ikke aflægge løfter – vi vil ikke finde på noget nyt – vi vil ikke lægge planer – vi vil ikke lytte til hvad de siger i det store udland – vi vil ikke løbe efter mængden – vi vil snarere ydmyge os for Herren og bede om den usigeligt store nåde, at vi hver især må stå i hans fortrolige råd og lytte til hans ord!

Da bliver enhver af os selvstændig på den rette måde uden hovmod og ukærlighed.

Enhver sådan kristen har større betydning end hundredvis af flokkristne, der bare følger med, hvad der nu er på mode i kristenheden.

Da kan du bede på din måde med dine ord – og enhver personlig bøn har mulighed for at blive sammenlignet med profeten *Elias'* bøn!

Det kan godt være, du bliver ensom, når du bliver selvstændig på Guds måde – men ensomhedsfølelsen opvejes langt af Guds fortrolighed!

Ak, hvor menighederne og hele vort folk trænger til sådanne personligt prægede kristne, der står i Guds fortrolige råd! Og dog kan enhver af os blive det, om blot vi har mod dertil!

De findes lykkeligvis rundt omkring! Verden kender dem ikke – menighederne

regner ikke med dem – men hvilken gave de er til os alle, skal nok blive kendt i evigheden!

Bibelen taler om en fattig mand, der var viis; han frelste sin by ved sin viisdom – men ingen lagde mærke til ham – byen forstod slet ikke, hvad der var sket (Præd. 9,15).

Det var sandelig en *skjult* tjeneste – en skjult tjeneste med så stor en betydning, at verden ingen anelse havde derom!

Noget tilsvarende er vi kaldet til! Det vil vi minde hverandre om ved indgangen til det nye år, at ikke vi skal blive revet med af alle de røster, der vil have os med til »noget nyt, noget stort, noget vældigt«!

Jeg ved ikke, hvad Gud lægger på dit hjerte, når du står i hans fortrolige råd – og du ved ikke, hvad han lægger på mit hjerte. Du har næppe lyst til at tale meget derom, ligesom jeg heller ikke har lyst til at sige for meget. Og dog har vi et fællesskab af en uforklarlig karakter, nemlig Åndens fællesskab. Vi beder derfor i samme ånd, uden at nogen af os mister sit personlige præg eller personlige ansvar, og vi forstår hinanden uden mange forklaringer.

Ingen af os føler trang til at sige til den anden: »Du skal bede for dette her!« thi vi vil ikke indordne hverandre under et program – vi vil hver især have lov til at stå i Herrens fortrolige råd! Hvilken rigdom! Vi ånder frit og priser Ham for stilheden hos Ham, hvori det største sker!

Velsignet bønnevagt stund for stund og ved bestemte stunder!

Jeres broder og medvandrer

Poul Madsen

Velsignet dag!

Vi har indledt det nye år med at lytte til Herrens herlige ord til den samaritanske kvinde: »Tro mig«! (se Bønnen og Ordet for første januar). Og vi vil opmuntre hverandre til at fastholde disse to vidunderlige ord i enhver situation!

Får vi nåde dertil, da erfarer vi, at vi altid høster et udbytte af enhver situation, vi befinder os i.

Herren selv

Det havde Herren gjort i *Sykar*. Han var kommet til byen efter en lang vandring og havde sat sig træt og tørstig ved *Jakobs brønd*. Hans disciple var gået ind for at

købe noget at spise – da kom en »tilfældig« samaritansk kvinde ud til brønden med sin krukke for at hente vand.

Når du er træt og modig og trænger til et hvil, hvordan tænker du da, når et tilfældigt menneske pludselig kommer i nærheden af dig? Mon ikke du siger til dig selv: »Jeg trænger til at hvile ud«, og mon ikke du lader det tilfældige menneske gå forbi?

Herren gjorde imidlertid noget andet, thi han så, at det også nu var *høsttid*, altså en situation, han kunne få udbytte af. Derfor lod han hende ikke bare gå forbi, men indledte en samtale med hende – og du

ved, hvad han høstede af den!

Først høstede han, hvad han kaldte »mad at spise«! Han blev styrket og forfriesket, fordi han gjorde Faderens vilje i den stund.

Dernæst høstede han hende, fordi han blev til velsignelse og frelse for hende.

Endelig høstede han den fælles glæde, som han og Faderen nu delte!

Jo, det var sandelig høsttid her ved Jakobs brønd i nærheden af Sykar, da han var træt og tørstig og ensom!

Disciplene

Det kunne disciplene ikke uden videre se,

men Jesus indskærpede dem *troens syn på enhver situation* og lod dem forstå, at det *altid* er høsttid, og at der *altid* er et udbytte at hente!

De var tilbøjelige til at gå og vente på, at det skulle blive høst. De sagde: »Der er endnu fire måneder til høsten«! Hvad høst og udbytte angik, levede de altså mest i fremtiden, men ikke nu i dag!

Men så lød det med guddommelig myndighed til dem: »Se, JEG siger jer: *opløft jeres øjne og se, at markerne er hvide til høsten*« (Johs. 4,35).

De (og vi) skal opløfte vore øjne, thi da ser vi, at *nu* er det tid til at høste – altså *nu i dag i den situation, vi befinder os i*.

Hvad vil det sige at *opløfte sine øjne*?

I Johannes-evangeliet har vi to eksempler på, at Herren selv gjorde det. Her-af kan vi lære, hvad det betyder.

Det *første* eksempel er ude ved *Lazarus' grav*. Her hersker kun modløshed, bedrøvelse og sorg. Ingen kunne se, at just her var markerne hvide til høsten, thi ingen kunne se på den grav og de grædende mennesker således, *som Gud så på den og dem*. Jo, Jesus kunne! Han *opløftede sine øjne* og sagde: »Fader«! Således fastholdt han det himmelske syn på den »håbløse« situation og så klart, at her skulle han sandelig bjærge en rig høst – og det gjorde han!

Det *andet* eksempel er hans sidste nat, før han går til *Getsemane* og *Golgata*. Da siger han til disciplene: »Se, den time kommer, da I skal spredes hver til sit og lade mig ene tilbage...« Intet menneske kan se andet end modgang og håbløshed – alt ligner uretfærdighedens og mørkets sejr – men han *opløftede sine øjne imod Himmelen* og sagde atter: »Fader« (Johs. 17,1), og så bad han sin ypperstepræstelige bøn og gik så videre til den vældige høst på korsets træ – den høst, ingen kunne se uden han – den høst, hvis udbytte er over alle vore begreber.

Nu fatter vi, at den, som løfter sine øjne – ja, *opløfter dem imod Himmelen*, ser, at markerne *altid* er hvide til høst, thi han ser, at der gives aldrig så »håbløse« omstændigheder, at Guds barn ikke kan vinde et evigheds udbytte ud af dem!

Alle ting må samvirke til gode for mig – det ser enhver, som opløfter sine øjne!

Allerede nu

Efter det menneskelige synspunkt er der et tidsinterval imellem såning og høst – disciplene regnede med de fire måneder. Men et sådant interval eksisterer ikke, hvor troen hersker.

Troen skænker den troende det *evige liv* – og det kender ikke til tidsintervaller – det er ikke inddelt i en periode, der forbereder en senere periode, thi det evige liv har hele livets fylde i sig.

Derfor siger Jesus: »*Allerede nu* får den, der høster, løn og samler frugt til evigt liv...« (Johs. 4,36).

Allerede nu – altså allerede nu *i dag* – i de forhold, du befinder dig i nu i dag – *får den, der høster* – og det gør enhver, der opløfter sine øjne til Himmelen og ser på sin situation således, som Gud ser på den – *løn*, d.v.s. *troens løn*, der ikke er fortjeneste, men nådesløn – og *samler frugt til evigt liv* – kan denne dag blive rigere?

Hvad består frugten til evigt liv i? Det ved du godt! Du har jo selv erfaret det hver gang, du opløftede dine øjne til Himmelen og modtog nåde til at gøre Faderens vilje. I stedet for at gribes af mismod og lade hænderne synke, fyldes du af *tro* og *håb* og *kærlighed* – er det ikke en frugt til evigt liv?

Du høstede også en *herlig erfaring af Guds trofasthed* – var det ikke en rig frugt til evigt liv?

Du voksede *i kendskab til Gud og hans veje* – en frugt til evigt liv.

Du voksede *i al god gerning* – også en skøn frugt til evigt liv.

Og så *blev du til velsignelse for andre* i stedet for at lade dig overvinde af vanskelighederne – sandelig en rig frugt til evigt liv!

Du *sugede honning af den hårde flint* – *Gud forvandlede det bitre til det søde* – *du kunne i hjertedybet sige: »Opad!« skønt det, set med menneskelige øjne, så ud som nedad* – du vandrede i tro, ikke i skuen og erfarede, at alt samvirkede til bedste for dig, så du høstede frugt til evigt liv af enhver situation.

Allerede nu! Hvor herligt, at vi ikke skal gå og vente derpå!

Den fælles glæde

Herren sagde videre: »...så de kan glæde sig sammen, både den, som sår, og den, som høster«!

Bemærk, at Herren *ikke* her siger: »...både den, som såede, og den, som høster«! Han har ophævet intervallet imellem sæd og høst, Begge dele foregår samtidigt!

Hvem er da *den, som sår*? Hvem er sædemanden? Det er Gud! Hver gang du står i en vanskelig situation, sår Han sin gode sæd – og når du opløfter dine øjne, ser du, at du straks kan høste den gode sæds, d.v.s. *Hans ords frugt til evigt liv* – og når du gør det, da glæder du dig med Gud, ja i Gud.

Hvis et menneske foruretter dig, da sår Gud straks sin gode sæd og siger til dig: »Gengæld ikke ondt med ondt, men velsign hellere« – og når du opløfter dine øjne til Himmelen, ser du, at her kan du sandelig høste en rig frugt til evigt liv! Hvilken glæde – for Gud – og for dig!

Markerne var hvide til høsten, og du priser Gud, at han lod dig se det!

Tidsintervallet er ophævet i den forstand, at det i enhver situation altid er høsttid for Guds børn. Men vi lever endnu i tiden med dens fortid, nutid og fremtid. Derfor oplever vi i en anden forstand, at der går en tid imellem sæd og høst, nemlig når det drejer sig om *vort arbejde for Herren*. Guds børn får ofte ikke lov til at høste frugterne *af deres arbejde*, selvom de høster frugt til evigt liv af enhver situation. Derfor sagde Herren videre: »Jeg har sendt jer ud for at høste det, som I ikke har arbejdet med; andre har arbejdet, og I er gået ind i deres arbejde«! *Profeterne* havde arbejdet uden at høste frugterne. *Johannes Døberen* havde arbejdet på tilsvarende måde. Nu gik disciplene ind i deres arbejde og høstede frugten deraf. Det gælder også os. Alt, hvad vi på denne måde høster, er frugten af andres arbejde. Derfor er selvros udelukket, og derfor kan der aldrig blive tale om løn i betydningen: *fortjeneste*. Men glæden bliver ikke mindre. Og engang, når det historiske tidsinterval er ophævet, fordi vi er sammen med alle profeterne og alle dem, der arbejdede før vi, da glæder og fryder vi os alle sammen med en evig glæde og fatter til fulde, at *alt, hvad vi udrettede, gjorde Han for os!*

I dag

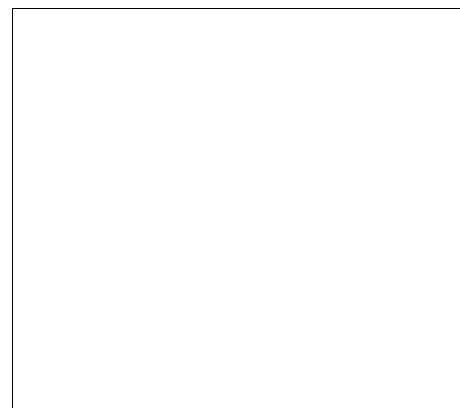
Et nyt år er begyndt. Kan være, vi er nødt til at lægge nogle planer og foretage nogle dispositioner med henblik på de kommende måneder – men det bør ikke overskygge betydningen af *i dag*.

Denne dag er *Herrens gave til os*. Denne dag er *frelsens dag*! Denne dag er *høstens dag*!

I virkeligheden har vi ikke mere end netop denne dag, thi ingen af os ved, om vi også får i morgen.

Men denne Gud-givne dag indebærer den Gud-givne mulighed for at høste frugt til evigt liv!

Vi har ønsket hverandre et *velsignet nytår* – måske skulle vi vænne os til også at ønske hverandre en *velsignet dag* – i dag!

Velsignet er du

Er Guds velsignelse et ønske eller en kendsgerning? Er hans velsignelse en rigdom, vi forventer, eller ejer vi den allerede? Har Gud velsignet os, eller vil han en gang i fremtiden gøre det?

Hvis han har velsignet os, giver det os et præg af altid at have rigeligt til al god gerning; da kan vi selv velsigne. Hvis nogen foruretter mig, og jeg ejer Guds velsignelse, da kan jeg, i stedet for at gengælde ondt med ondt, velsigne ham. Guds velsignelse er den største rigdom, der tænkes kan.

Før Jesus blev født, sagde Elisa beth til hans moder Maria: »...velsignet er dit livs frugt« (Luk. 1,42). Jesus var velsignet fra moders liv – han ejede sandelig Guds velsignelse!

Altid havde han rigeligt til al god gerning. Derfor gik han omkring og gjorde kun vel. Derfor var hele hans liv intet andet end en velsignelse for alle.

Han gengældte aldrig ondt med ondt. Der lød aldrig et hidsigt skældsord af hans mund. Han rejste de faldne – han brød aldrig et knækket rør – udslukkede aldrig en osende tande – til sidst fuldbyrdede han Guds frelsesvilje helt ind i døden på et kors!

Han var salvet med *glædens* olie, som altid er en del af Guds velsignelse. Derfor var det ikke modstræbende og tvunget, at han udøste af sin velsignelses rigdom, men med hellig glæde.

Velsignelsen fyldte af glæde satte ham i stand til at elske sine egne svigtende disciple til det sidste.

Hvis nogen vil spørge: »Hvori bestod den velsignelse, der hvilede over ham?« er svaret: »Den bestod i, at han var eet med Faderen, hvis væsen er kærlighed!« Han ejede sandelig hele den himmelske verdens åndelige velsignelse, som består i Guds nærhed!

I *Paulus*, der af natur var en synder som du og jeg, ser vi Guds velsignelse i hele dens fylde. Han vidste selv, at den

kom han altid med (Rom. 15,29).

Vi lægger mærke til, at Kristi velsignelse ikke skænkede ham jordisk storhed, rigdom og et beskæmet liv, fri for fare og trængsel. Men den skænkede ham et liv i Kristi fodspor, så han altid havde rigeligt til enhver god gerning i enhver given situation.

Den skænkede ham også den aldrig viggende glæde. Selv kalder han den for glæden i Gud!

Hvor han end kom hen, var han til velsignelse – og var det med glæde; Han søgte aldrig sit eget – det gør kun den, der ikke ejer Guds velsignelse – han var så velsignet af Gud, at han ikke havde nødig at søge sine egne fordele, sin egen vinding og samle til sig selv, men altid kunne give og ofre – og det med glæde!

Hans rigdom er betagende, thi han er i stand til uden hykleri at sige: »Ja, om end mit blod skal udgydes som drikoffer... så *glæder* jeg mig dog og glæder mig med jer alle« (Fil. 2,17).

Han var så velsignet, at han ejede både livet og døden – ja, alt hørte ham til, og han hørte Kristus til (1. Kor. 3,22-23).

Du og jeg

Er vi også velsignet af Gud, eller er velsignelsen noget, vi håber på? Ligger Guds velsignelse over os i dag, eller kommer den først engang i fremtiden?

Er Guds velsignelse en rigdom, vi må gøre os fortjent til, eller er den Guds frie og fuldkomne gave for Kristi skyld?

Paulus er ikke i tvivl om svaret; han udbryder: »Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, som i Kristus har velsignet os med al den himmelske verdens åndelige velsignelse« (Efes. 1,3).

Velsignelsen består i, at vi nu er hellige og uden dadel for Hans åsyn i kraft af Jesu blod, og at vi har barnekår. Han har også givet os sin Ånd.

Alt dette har vi *i dag!* Men ak, hvor ofte vi glemmer dette og bliver optaget

med alt det, der ikke forekommer os velsignet!

Vi har imidlertid rigeligt til enhver god gerning og hellig reaktion i dag! Det er sandelig ikke småting!

Nu løfter vi vore øjne til Himmelen, til Ham, der har velsignet os med hele sin velsignelses fylde, uden at vi på nogen måde har fortjent det. Og nu forbliver vi i hjertets stilhed hos Ham, at velsignelsens fylde også fylder vor bevidsthed.

Nu ser alt det, der ikke forekom os velsignet, anderledes ud! Åh, det må tjene os til gode! Åh, det giver os lov til at velsigne i stedet for at forbande! Åh, det berøver os ikke glæden, men uddyber den – uddyber den, så vi ikke græmmer os, ærgrer os og går humørløse omkring i denne triste verden! Gud har velsignet os med evige rigdomme, som vi kan øse af til alle omkring os – kærlighed, glæde, fred, mildhed, godhed og gode gerninger!

Hans velsignelse er gennemstrømmet af hans glæde – det mærker vi – derfor kan vi gøre det gode *med glæde*, så vi aldrig ligner overlegne farisæere!

Guds velsignelse tilegner vi os i troen. Og troen viser sig i troens gerning.

Et eksempel: der møder dig en skuffelse i dag! Hvad da? Hvis du løfter dine øjne op over skuffelsen til Himmelen, da lader du ikke skuffelsen beherske dig – thi da glemmer du ikke, at Gud har velsignet dig med så stor en rigdom, at denne skuffelse må tjene dig til gode – derfor reagerer du ikke surt, muggent, gnavent og fortrædeligt, men lader din rigdom i Gud, d.v.s. Kristi nærhed, komme til udtryk – og da bliver du så glad – da er det, som om du *arver* velsignelsen, således som *Peter* udtrykker det (1. Peter 3,9), thi da er Guds uendelige velsignelse *konkret virkelighed* og *aktuel kraft* midt i og over skuffelsen!

Vær velsignet og vær derfor en velsignelse i dag!